

При това въ 1827 година, въ единъ Московскій журналъ мыслили, чи заддунавски тѣ Словяне ся стопили, и що въ тыхъ страны ся не слухна вѣче Словянскій звукъ. Това показва каквы тѣмны понятія сме имали въ 1827 година за коренны жители во Европейскѣ Турціи.

За да обърна вниманье сичкихъ ученыхъ изслѣдователей за тоѣ забравенъ народъ, въ 1829 година азъ издадохъ свои критически о немъ издирванія подъ заглавіе: Древніе и нынѣшные Болгаре въ отношеніи къ Свои глѣвъ изложихъ на 11 страница въ слѣдныѣ думы: «Нека инородцы, или по не знаянѣ, или отъ не маренѣ малко ся грижатъ за Българе; съ това намъ е по неопростително да заборавами оныя, изъ рѣцѣ на кои сме приели крещеніе, кои сѣ ны научили да четемъ и да пишемъ; на които просто нарѣчіе је онова, на кое ся извършава наше Богослуженіе, на кои по языка сме писаси почти до Ломоносова, на кои людка је съвпрѣзната съ людкѣ тѣ нашего народа и проч. Quod erit demonstrandum . . .»

Като приказвамъ за Българскій языкъ, треба да забелѣжа, че сегашный Българскій къмъ старый Българскы языкъ (т. е. нащыя църковны) намѣрвася потти въ такова отношение, както ново-Гръчкіа къмъ старо-Гръчкій (Еллинскій). Слѣдователно старо-Българска словесность къ то исто,